

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **Mgr. O.H.**, zastoupeného *JUDr. Ing. Jiřím Davidem, LL.M., advokátem, se sídlem Praha 1, Revoluční 1082/8*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. června 2014 č.j. DSH/6065/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí MěÚ Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu čj. OD/4166/14/Kk ze dne 8.4.2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že nebyl v předvolání k jednání na 15.11.2013, ale i na 22.1.2014 informován o tom, že má být při jednání vyslechnut svědek, tudíž se žalobce na toto nemohl předem připravit (formulovat otázky). Když pak žalobce požádal o provedení důkazu výslechem svědků v jiném termínu, aby se mohl řádně připravit, správní orgán tento postup odmítl bez sdělení relevantního důvodu. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že správní orgán v předvolání ze dne 23.12.2013 a při jednání dne 22.1.2014 předem zdůrazňoval, že

žádné další jednání ve věci nařizovat nebude, ač nebylo v té době zřejmé, zda nevyplyne potřeba provést další důkazy. Žalobce namítal, že nebylo vyhověno jeho žádosti o postoupení věci jinému správnímu úřadu s ohledem na bydliště a zaměstnání žalobce s tím, že ve vyrozumění správního orgánu ze dne 13.3.2014 nebyl uveden žádný relevantní důvod. Zmíněná procesní pochybení představují podle žalobce porušení např. § 4 odst. 3 správního řádu a vedou žalobce k názoru, že o jeho vině bylo neobjektivně rozhodnuto již v okamžiku zahájení řízení.

Žalobce v žalobě dále tvrdil, že nebylo postaveno na jisto, že ke změření rychlosti došlo v obci. Nevyplývá to z pořízené fotografie z radaru, když podle žalobce z ní vyplývá, že vozidlo Renault Laguna se nacházelo v okamžiku měření a předjíždění mimo obec. Dále žalobce shledává rozpory ve výpovědích svědků, když výpovědi nekorespondují se skutečnými poměry v místě měření. Žalobce ve správním řízení namítal, že dle záznamu z rychloměru bylo prováděno měření na vzdálenost 186,1 metrů, avšak vzdálenost mezi údajným stanovištěm radaru a místem označeným policisty jako místo měření před domem čp. 66 v Točníku dle GPS činí 320 metrů. Dle žalovaného měření vozidlo mělo být u tohoto domu pouze spatřeno a místo měření bylo jinde, to však nekoresponduje podle žalobce se záznamem o přestupku pořízeným Policií ČR, podle něhož výslovně hlídka změřila rychlost vozidla před domem čp. 66 v Točníku. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že by z předložených důkazů vyplývalo, že se průmyslový areál v pozadí fotografie radaru nachází v přímce s místem měření označeným svědky. Naopak dle žalobce z fotografií vyplývá, že údajné stanoviště radaru, místo měření a průmyslový areál za obcí Točník v zákrytu nejsou. Jde o místa vzdálená o více než 1 km a výhled zakrývají stromy a domy. Žalovaný se podle žalobce řádně nevypořádal s námitkou, že policista R. nemohl mít měřené vozidlo neustále ve svém výhledu, jak tvrdil. Jelikož fotografie dokumentující výhledové poměry dokládají, že svědek nemohl mít měřené vozidlo neustále ve svém výhledu, označil je žalovaný za zkreslené, manipulativní nebo pořízené zoomem, což považuje žalobce za ryze subjektivní hodnocení žalovaného a nesouhlasí s ním. Podle žalobce není na danou věc použitelné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4As 19/2007-114, podle něhož „není důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť nemá na věci a jejím výsledku žádný zájem“. Podle žalobce policisté na věci zájem mají, neboť kdyby se ukázalo, že měření rychlosti neprobíhalo v obci, znamenala by tato skutečnost závažné pochybení v jejich činnosti. Tudíž se jedná o důkazní prostředek podaný zaujatou osobou, který by neměl být použitelný. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že nebyl proveden důkaz navržený v odvolání, a to výslech jeho spolucestující a nesouhlasil s odůvodněním neprovedení důkazu, že skutkový stav je dostatečně zjištěn a že by si svědkyně nepamatovala, kde vozidlo předjíždělo. Za nepodloženou spekulaci označil žalobce odůvodnění žalovaného ohledně neprovedení výslechu zbylých dvou členů hlídky, že tito kontrolovali jiné řidiče a o věci nemohou nic vědět. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009 čj. 7 As 44/2009-101 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 8.12.2009 sp. zn. I. ÚS 118/09, podle něhož je v přestupkovém řízení třeba klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí a v jejich světle vykládat obecná ustanovení správního řádu, neboť obvinění z přestupku je obviněním trestním dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Mimo jiné se na správní trestání tak mají použít i principy trestního řádu, včetně zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že účelovost postupu

žalobce je z obsahu zcela zřejmá, kdy tento využil v zásadě všech možností, jak řízení protahovat – opakované účelové omluvy, námitka podjatosti, snaha o přiznání odkladného účinku o odvolání proti námitce podjatosti, podávání četných a obsáhlých podání, žádost o postoupení věci po ukončení dokazování, uplatnění účelových důkazních návrhů a tvrzení nových skutečností teprve v odvolání. Provedení výslechu svědka R. se žalobce dle žalovaného nezúčastnil, když si zcela účelově přeložil termín podání vysvětlení u policejního orgánu tak, aby se kryl s ústním jednáním, a následně zaslal opožděnou omluvu. Svědek R. byl následně vyslechnut znovu za přítomnosti žalobce, který měl možnost mu klást otázky, čehož také využíval. Ohledně rozhodnutí o nepodjatosti je podle žalovaného právě vztah k účastníkovi nebo věci podstatou problematiky podjatosti, proto se správní orgány musely především touto otázkou zabývat. Případný nesprávný procesní postup žalobcem namítaný totiž důvodem k pochybám o nepodjatosti není. K tomu slouží opravné prostředky proti rozhodnutí meritorní povahy. Žádost o postoupení věci byla učiněna ve fázi řízení, kdy již byly všechny podklady obstarány a výsledky provedeny, nebylo tedy již potřeba, aby se žalobce opakovaně dostavoval ke správnímu orgánu, tudíž i odpadl důvod pro postoupení požadovaný žalobcem. Podle žalovaného s ohledem na fázi řízení, v níž byla tato námitka uplatněna, je i s přihlédnutím k tomu, že větší část důvodů pro projednání přestupku již uplynula, zřejmé, že žalobce tímto sledoval protahování řízení. Správní orgán I. stupně proto správně zamítl tuto žádost a na druhou opakovanou žádost s těmiž důvody reagoval až v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného má-li žalobce za to, že policisté měřili rychlost mimo obec v místě nejméně 0,5 km za značkou, což by zjevně z jejich strany nemohlo být nedbalostním, ale úmyslným jednáním, měl by podat trestní oznámení, pochopitelně s vědomím existence trestného činu krivého obvinění. Žalovaný tuto námitku považuje za absurdní. Žalovaný poukázal na napadené rozhodnutí s tím, že místo označené žalobcem na fotografiích čl. 191-194 spisu nemohlo být místem měření, když na snímcích žalobce je z pohledu řidičů přijíždějících od Klatov pravotočivá zatáčka, kdežto na snímku z měřicího zařízení je levotočivá zatáčka. Přitom jediná levotočivá zatáčka v celé oblasti je právě v místech měření označených policisty. Taktéž z mapky přiložené k odvolání vyplývá, že průmyslový areál se nachází v jedné přímce s umístěním měřicího zařízení. Žalovanému je navíc z úřední činnosti a z místní znalosti známo, že místo uváděné policisty odpovídá místu zobrazenému v záznamu o přestupku a že měření rychlosti v obci Točnick vždy probíhá v totožném úseku a z totožného stanoviště. Při užití výkonného teleobjektivu na zařízení MicroDigiCam je přirozené, že tento areál prostým okem z dálky jen obtížně pozorovatelný, je na záznamu z měřicího zařízení patrný. Žalovaný k námitce terénní nerovnosti uvedl, že ze záznamu měřicího zařízení je zřejmé, že vozidlo se v době změření nacházelo již za touto terénní nerovností. Žalovaný dále poukázal na výpověď praporčíka R., který uvedl, že jeho kolegové v tu chvíli řešili jiný přestupek, on byl volný a připravený zastavovat další vozidla. Úkolem soudů i správních orgánů není detailně reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, nýbrž vypořádat se s obsahem a smyslem žalobcovy argumentace (viz. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, čj. 7 As 123/2013-19).

V replice žalobce namítal, že se sám na místo spáchání přestupku dostavil osobně a pořídil fotodokumentaci, když to správní orgán neučinil a pouze vycházel z fotografií z Google maps, které mohou situaci poněkud zkreslovat a mohou být i neaktuální a nemohou nahradit skutečnou obhlídku místa spáchání přestupku. Pokud by se podle žalobce správní orgán na místo dostavil, zjistil by, že je vyloučeno, aby jako výstup z měření byla provedena ta fotografie, o kterou správní orgán své zjištění opírá. Z tvrzení žalovaného, že místo měření

a průmyslový areál leží v jedné přímce, žalobce uvedl, že se tak může jevit pouze pohledem na zmenšenou mapu na obrazovce počítače, avšak realita je opačná, když pohledem na místě od plotu domu v Točniku označeného hlídkou PČR jako místo měření, je snadno zjištělé, že místa v přímce neleží a že pohled zakrývají i koruny stromů u silnice. Tvzení žalovaného ohledně existence pravotočivé či levotočivé zatáčky podle žalobce nemůže mít na věc žádný dopad, neboť žalovaný svoji místní znalost poměrů v Točniku nijak nedokládá.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 10.7.2013, podle něhož žalobce v tento den v 10:44 hod. řídil motorové vozidlo Renault Laguna RZ ... v obci Točník ve směru na Plzeň rychlostí po odečtení radarové odchylky 80 km/hod. V oznámení se dále uvádí stanoviště u kulturního domu v obci Točník, vozidlo naměřeno přibližně v prostoru před čp. 66 v obci Točník. Žalobce se do oznámení odmítl vyjádřit a podepsat. Rovněž z úředního záznamu PČR z téhož dne vyplývá, že vozidlo po naměření bylo zastaveno na rozšířené části vozovky v prostoru před kulturním domem v obci Točník a bylo naměřeno přibližně v prostoru před budovou č. 66 v obci Točník. Na záznamu o přestupku pořízeném radarem je viditelné vozidlo s registrační značkou předjíždějící traktor, a to na příjezdu. Za vozidlem je viditelná průmyslová zóna. Dle údajů bylo měřeno na vzdálenost 186,1 metrů laserovým přístrojem MicroDigiCam. Součástí spisu je i ověřovací list k tomuto radaru.

Z účasti na prvním nařízeném jednání se žalobce omluvil z důvodu nařízeného jednání v insolvenční věci, kde je insolvenčním správcem. Následně byl žalobce předvolán na 6.11.2013 a zároveň byly stanoveny náhradní termíny ústního jednání dne 12.11., 15.11. a 21.11.2013. Toto předvolání bylo žalobci doručeno uplynutím úložní lhůty, kdy následně byla zásilka vhozena do schránky 25.10.2013. Žalobce byl současně poučen, že v případě, že se ze závažných důvodů bezodkladně a řádně neomluví, bude provedeno jednání v jeho nepřítomnosti. Žalobce dne 5.11.2013 zaslal omluvu z účasti na všech nařízených termínech jednání, kromě 15.11. V tento den byl vyslechnut svědek M.R., který uvedl, že postavení rychloměru, který obsluhoval policista S.V., stejně jako realizační stanoviště, byly v obci Točník naproti místnímu kulturnímu domu. Řidič v kontrolním úseku předjížděl nákladní automobil a traktor. Svědek ho zastavil a ztotožnil. Svědek obviněného osobně nezná, viděl ho poprvé.

Omluvu z účasti na jednání poslal žalobce téhož dne s odůvodněním, že ač původně s tímto termínem jednání počítal, musel se dostavit k podání vysvětlení na PČR. Z úředního záznamu ze dne 21.11.2013 vyplývá, že bylo telefonicky kontaktováno příslušné oddělení PČR za účelem ověření omluvy žalobce z jednání nařízeného na den 15.11.2013, přičemž zpracovatelem této trestní věci policistou M. bylo sděleno, že byl s žalobcem telefonicky dohodnut termín na 15.11.2013 od 10 hod., přičemž o změnu termínu na 13 hod., tedy na hodinu, kdy bylo nařízeno jednání v předmětné věci přestupkové, požádal sám žalobce s tím, že má odpoledne volno a víc mu to vyhovuje.

Ve vyjádření ze dne 10.12.2013 namítal žalobce, že na záznamu o přestupku není v okolí žádná budova ani žádné zastavené území. Jde o místo v polích, kdy na fotografii není ani chodník pro chodce. Žalobce dále namítal, že z listinných důkazů vyplývá, že došlo fakticky ke změření rychlosti jeho vozidla v jiném než v uváděném místě. Dle oznámení o přestupku byla rychlost měřena laserovým rychloměrem umístěným v obci Točník v prostoru před kulturním domem (dům čp. 74), přičemž ke změření došlo před budovou čp. 66.

Z pořízené radarové fotografie však podle žalobce vyplývá, že vozidlo Renault se nacházelo v okamžiku měření mimo obec, když na fotografii není žádná zástavba, pouze příkop a stromořadí. V pozadí na fotografii jsou vidět průmyslová zařízení – sýpky. Z přiložené letecké mapy je podle žalobce zřejmé, že průmyslová zařízení na fotografii se nacházejí mimo obec. Dále žalobce namítal, že z místa údajného laserového rychloměru, tedy na stanovišti naproti kulturnímu domu (dům čp. 74), není průmyslový areál vůbec vidět. Naopak je zde zástavba rodinných domů a nelze podle žalobce provést fotografii komunikace, aniž by na ní nebyly tyto domy zachyceny. Podle § 2 písm. cc) zák. o provozu na pozemních komunikacích se obcí rozumí zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami. Žalobce uvedl, že přímo na místě nezjišťoval, kde je umístěna dopravní značka označující začátek obce, ale tvrdil, že ke změření vozidla evidentně nedošlo z území, které by bylo zastavěno, tudíž se nemohlo jednat o obec ve smyslu legální definice zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dále není podle žalobce najisto postaveno skutečné umístění laserového rychloměru. Žalobce tvrdil, že z jeho prohlídky místa označeného jako místo změření vyplynulo, že ve vzdálenosti necelých 100 metrů je zatáčka, jejíž poloměr brání provést měření na delší vzdálenost. Dále vzdálenost mezi dvěma označenými domy čp. 74 a čp. 66 dle GPS souřadnic činí 320 metrů, což se liší od údaje z laserového rychloměru o více než 140 metrů. Podle žalobce tak nebylo postaveno na jisto, kde se přestupek fakticky stal, když u domu čp. 66 to jistě nebylo, anebo se silniční rychloměr nenacházel v místě uváděném PČR. Žalobce přiložil fotografie a internetové mapy dokumentující, že vzdálenost mezi domy čp. 66 a čp. 74 v Točniku je 320 metrů. Na této mapě je rovněž zřejmé, že na celé trase se jedná o vnitřní zastavěnou část obce.

Při jednání dne 22.1.2014 žalobce navrhl provedení důkazů výsledkem zasahujících policistů v jiném termínu tak, aby s tímto byl předem seznámen a mohl si promyslet otázky na svědky. Poté co bylo žalobci sděleno, že bude proveden výslech svědků, vznesl žalobce námitku podjatosti úřední osoby zdůvodněnou tím, že žalobce měl být o výsledku konkrétních svědků informován přímo v předvolání. Poučení v předvolání považoval žalobce pouze za obecnou proklamaci o postupu ve správním řízení.

Usnesením správního orgánu ze dne 24.1.2014 byla zamítnuta námitka podjatosti s tím, že oprávněná úřední osoba ing. M.K. není vyloučen z projednávání a rozhodování v dané věci. V odůvodnění správní orgán poukázal na skutečnost, že vyloučení osob je řešeno v ust. § 14 odst. 1 a 5 správního řádu, podle něhož musí být z řízení vyloučena každá osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, a dále osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. V daném případě nebyl zjištěn žádný vztah osoby obviněného a oprávněné úřední osoby ing. M.K., či poměr této úřední osoby k projednávané věci, který by měl vést k jejímu vyloučení z projednávání věci. V dosavadním postupu, včetně posouzení namítaného ústního jednání 22.1.2014, nebyl shledán žádný rozpor s předpisy.

Následujícím předvoláním datovaném 4.2.2014 byl žalobce poučen o tom, že při jednání bude provedeno doplněné dokazování o výsledky předvolaných svědků. Proti usnesení o zamítnutí námítky podjatosti se žalobce odvolal. Ve vyjádření ze dne 7.2.2014 žalobce měl za to, že je nepřípustné, aby ve věci probíhalo další řízení do doby, než bude pravomocně vyřízena jeho námitka podjatosti. Poté, co byl žalobce písemně vyrozuměn o

tom, že bude v řízení pokračováno, podal žalobce stížnost na nesprávnost úředního postupu správního orgánu I. stupně datovanou 19.2.2014. Při jednání dne 5.3.2014 žalobce od 9:00 hod. do 9:35 hod. využil čas k prostudování manuálu k obsluze rychloměru. Poté souhlasil s provedením výsledku svědků.

Svědék M.R. uvedl, že místem měření byla rovinka v obci Točnick ve směru od Klatov za autobusovou zastávkou směrem k postavení radaru, který se nacházel na odbočce naproti kulturnímu domu. Svědek umístění radaru zakreslil na fotografii z Google maps, ze které vyplývají dobré výhledové poměry a rovná vozovka. Svědek dále uvedl, že měl na přijíždějící vozidla výhled. Na dotaz, podle čeho určil místo z měření vozidla žalobce, uvedl svědek, že se jednalo o jeho odhad v okamžiku, kdy dané vozidlo spatřil, kdy začalo předjíždět. Dům, který uvedl jako místo změření, je dle svědka ze stanoviště vidět, každopádně je úsek komunikace přehledný. Dle svědka kolegové řešili zřejmě v tu dobu jiný přestupek. K žalobcem předkládané fotografii z místa měření svědek uvedl, že tato fotografie je z jiného místa, než z místa jeho postavení.

Svědék S.V. uvedl, že konkrétní místo měření byla rovinka ve směru od Klatov v obci Točnick k místnímu kulturnímu domu. Místo postavení radaru bylo na chodníku naproti kulturnímu domu, což svědek zaznamenal na předložené fotografii, což se shoduje s označením provedeným předchozím svědkem. Rovněž podle toho svědka je vidět celý daný úsek měření. K žalobcem předkládané fotografii svědek uvedl, že tato fotografie není pořízena z místa postavení radaru.

V písemnosti ze dne 5.3.2013 žalobce požádal o postoupení přestupkové věci k vyřízení jinému správnímu orgánu příslušnému v místě jeho skutečného bydliště s odůvodněním, že pro žalobce je velmi obtížné se k jednání dostavovat a uvolnit se na celý den ze zaměstnání, když cesta automobilem ze Středočeského kraje k jednání k MěÚ Klatovy znamená bez času stráveného na jednání vždy minimálně 4 hod. Žalobce bydlí a zdržuje se v Kamenici a pracuje v Praze. Žalobce dále poukázal na finanční náklady spojené s cestováním k jednání. Ve vyrozumění ze dne 13.3.2014 správní orgán I. stupně sdělil žalobci, že žádosti o postoupení přestupkové věci nevyhovuje s odkazem na § 55 odst. 3 zák. č. 200/1990 Sb., podle něhož na postoupení není právní nárok a správní orgán s ohledem zejména na rozpracovanost dané věci u zdejšího orgánu neshledal podmínky pro postoupení. Současně byl žalobce vyzván k zaslání písemného vyjádření k věci ve stanovené lhůtě.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25.2.2014 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně o zamítnutí námítky podjatosti. V odůvodnění žalovaný poukázal na ust. § 14 odst. 1 správního řádu s tím, že z tohoto ustanovení vyplývá, že důvodem k pochybám o nepodjatosti úřední osoby je jednak vztah oprávněné úřední osoby k účastníkovi řízení či jeho zástupci, a dále vztah k věci. Žalobce podjatost oprávněné úřední osoby spatřuje v jejím údajně procesně vadném postupu, kdy nebyl žalobce s dostatečným předstihem vyrozuměn o konání výsledku konkrétních svědků a současně nebylo vyhověno jeho žádosti o odložení výsledku svědků na pozdější termín. Podle žalovaného procesní postup správního orgánu nezakládá opodstatněnost námítky podjatosti, neboť k ochraně proti nesprávnému postupu správního orgánu lze využít řádných či mimořádných opravných prostředků vůči nadřízenému správnímu orgánu, který rozhodne, zda případné pochybení mělo či nemělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Tedy i kdyby byl procesní

postup správního orgánu nezákonný, nelze bez dalšího důvodně předpokládat vztah oprávněné úřední osoby k účastníkovi řízení či jeho zástupci nebo k věci, z něhož by bylo možno dovozovat zájem úřední osoby na výsledku řízení, a tedy pochybovat o její nepodjatosti. Žalobcem uváděné námitky směřují do řízení o věci samé, tudíž žalovaný není oprávněn v tomto okamžiku hodnotit soulad postupu správního orgánu I. stupně se zákonem. Podle žalovaného z postupu správního orgánu I. stupně nelze dovozovat, že by byl postup účelový, či že by správní orgán I. stupně chtěl provést pouze usvědčující důkazy. Ve vyjádření ze dne 21.3.2014 žalobce znovu zažádal o postoupení přestupkové věci.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že námitku provedení jednání dne 15.11.2013 v nepřítomnosti žalobce má za lichou, neboť omluva žalobce z tohoto jednání nebyla náležitá. Způsobenou kolizi termínu jednání a podání vysvětlení u PČR žalobce inicioval sám přeložením jednání u PČR z dopoledních hodin na 13 hod odpoledne, navíc svoji omluvu správnímu orgánu neučinil bezodkladně. Námitku nerelevance výpovědi policisty po více než 4 měsících správní orgán hodnotil jako lichou, neboť je podle něho zcela běžnou praxí, že jsou svědci vyslýcháni i po delší době od zjištění přestupku, přesto jejich výpověď může být dostatečně vypovídající. Každou svědeckou výpověď je nutno hodnotit podle jejího obsahu a nelze ji odmítnout pouze z důvodu časového odstupu od řešené události. Správní orgán také poukázal na to, že byly nařízeny celkem tři dřívější termíny ústního jednání, které nemohly být provedeny z důvodu překážek právě na straně žalobce, nikoliv správního orgánu. K námitce žalobce směřující proti nekonkrétnosti místa měření vozidla správní orgán poukázal na svědeckou výpověď praporčíka R. s tím, že místo údajného změření u domu čp. 66 dle oznámení přestupku a úředního záznamu bylo tímto policistou určeno odhadem, a to ve chvíli, kdy tento policista spatřil, jak vozidlo žalobce počalo předjíždět. Na záznamu o přestupku se však vozidlo nachází již před předjížděným nákladním automobilem a pokračuje i v předjíždění traktoru, což podle správního orgánu I. stupně vysvětluje rozdíl ve vzdálenostech, na které poukazoval žalobce. Ze strany policisty se tak podle správního orgánu I. stupně jednalo pouze o chybně uvedený údaj o místě změření vozidla namísto místa, kde vozidlo poprvé spatřil, což podle správního orgánu nezpochybňuje jednoznačný důkaz - záznam o přestupku, kde je údaj o vzdálenosti vozidla v době změření. Zároveň svědecká výpověď upřesnila místo postavení radaru, a to tak, že stanoviště radaru a policisty bylo umístěno tak, že byl celý měřený úsek ve výhledové vzdálenosti. Svědek S.V. poukázal na to, že se jedná o jedno z kontrolních míst, kde měří často, a jde o rovinku ve směru od Klatov v obci Točnick k místnímu kulturnímu domu. Místo postavení radaru je vždy na chodníku naproti kulturnímu domu. Toto zaznamenal křížkem na předložené fotografii. Realizační stanoviště pak bylo většinou u kulturního domu. Tato výpověď podle správního orgánu kromě jednoznačného potvrzení postavení radaru, které se shoduje s výpovědí pprap. R., a kromě objasnění místa měření a způsobu komunikace s ostatními členy hlídky, prokazuje i vlastní způsob měření a obsluhu technického zařízení dle manuálu k jeho obsluze. Pprap. V. jako vyškolená obsluha zařízení uvedl, že pokud by došlo k porušení některé z podmínek prováděného měření, radar by žádný snímek nezobrazil, k čemuž v dané věci nedošlo. Tato svědecká výpověď také potvrzuje vlastní konkrétní místo měření v obci Točnick, rovinku ve směru od Klatov k místnímu kulturnímu domu, přičemž výhledové poměry správní orgán zdokumentoval obstaráním mapy z Google maps. Provedeným dokazováním bylo podle správního orgánu místo postavení radaru spolehlivě zjištěno, a proto nejsou pochybnosti o tom, že fotografie předložená žalobcem byla pořízena z jiného místa, což oba svědci potvrdili. I proto byla do spisu založena fotografie dokumentující skutečné výhledové

poměry v místě měření. Správní orgán dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn, a proto další dokazování (navrženými důkazy místním šetřením, čtením návodu k obsluze rychloměru, čtením bakalářské práce Radarové měřiče rychlosti používané v ČR, dokumentace k systému MicroDigiCam, svědeckou výpovědí dalších policistů) vyhodnotil jako nadbytečné. Z téhož důvodu nebyl ani podle správního orgánu důvod pro další řešení nové žádosti žalobce o postoupení věci jinému správnímu orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto žádost podal ve chvíli, kdy již bylo dokazování provedeno, správní orgán neshledal zákonný důvod věc postoupit. Správní orgán dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že se jedná o úsek bez okolní zástavby v polích, neboť předmětný úsek komunikace i jejího okolí je zřejmý z fotografie dokumentující výhledové poměry v místě měření.

Žalovaný v odůvodnění **napadeného rozhodnutí** uvedl, že zejména fotografie předkládané žalobcem policistům během jednání byly pořízeny účelově na jiném místě, než které označili policisté. Toto výslovně policisté při jednání uvedli. Fotografie jsou pořízeny v místech, které k místu změření, resp. k místu, kde bylo umístěno měřicí zařízení, nemají žádný vztah, neboť jsou účelově pořízeny z jiného úhlu, nebo z jiného místa. Policisté jasně na obrázku předloženém správním orgánem označili místo umístění měřicího zařízení, kdy je patrné, že toto místo se nachází cca do 10 metrů od okraje vozovky, zatímco fotografie pořízené žalobcem jsou foceny z místa bezprostředně přiléhajícího k okraji vozovky. Správní orgán I. stupně dle žalovaného nadstandardně šetřil práva žalobce, když akceptoval předchozí omluvy žalobce z jednání. Pokud se žalobce omlouvá tím, že v pozici insolvenčního správce vystupuje před soudem, takovou omluvu není třeba akceptovat. Běžný výkon povolání není důležitým důvodem ospravedlňujícím neúčast na jednání. Jednání insolvenčního správce je běžnou pracovní náplní. Na kolizi řízení se může odvolat advokát v případě, kdy v řízení o přestupku vystupuje jako zástupce, nikoliv však v případě, kdy v řízení o přestupku vystupuje jako obviněný. Opakované omluvy z jednání logicky vedly správní orgán k tomu, aby si žalobcovu omluvu ověřil u policejního orgánu, u kterého měl žalobce podávat vysvětlení. Žalobce sám požádal o přeložení termínu podání vysvětlení účelově tak, aby jí mohl omlouvat svoji neúčast na jednání. Žalovaný nevidí důvody pro výslech por. Máry ohledně omluvy. Úřední záznam dle žalovaného je podkladem postačujícím pro závěr o důvodnosti neakceptace omluvy. Opakované omluvy žalobce byly podle žalovaného motivovány snahou protahovat a mařit správní řízení. Vzhledem k tomu, že správní orgán tuto strategii již dále neakceptoval, zvolil žalobce strategii jinou. Na nařízené jednání se dostavil, avšak vzápětí vznesl námitku podjatosti. Poté, co bylo o námitce rozhodnuto, se žalobce snažil o další protahování řízení tím, že nedůvodně trval na tom, aby v řízení nebyly činěny žádné úkony až do doby, než ve věci námitky podjatosti rozhodne odvolací orgán. Žalobce navrhl také, aby věc byla postoupena. Ani tato žádost nebyla správně akceptována, když argument žalobce o zátěži časové a ekonomické byl vyvrácen tím, že s ohledem na fázi řízení, kdy všechny podklady již byly shromážděny a žalobce s nimi seznámen, již není třeba, aby se žalobce ke správnímu orgánu dostavoval. Tato žádost žalobce byla podle žalovaného jednoznačně motivována snahou dále prodloužit řízení. Podle žalovaného byl žalobce k jednání na 15.11.2013 řádně předvolán, a byť by odvolací orgán považoval za vhodné, výslech svědků zmínit již v předvolání, nezbytné to není a tato skutečnost nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto byla tato vada zhojena následným postupem správního orgánu, kdy byl při dalším jednání pprap. R. vyslechnut, a to spolu s pprap. V., přičemž žalobce těmito osobám mohl klást otázky. O tom, že proběhne výslech svědků dne 22.1.2014 byl žalobce v předvolání výslovně informován. Žalovaný nepovažuje za nutné, aby svědci byli

specifikování jmenovitě. Poučení obsažené v předvolání o tom, že další jednání nebude konáno, podle žalovaného pouze znamená, že pokud se účastník bez řádné a včasné omluvy k jednání nedostaví, nemůže očekávat, že ve věci bude nařizováno další jednání. Pokud žalobce sdělí určité skutečnosti, kvůli kterým je třeba nařídít další jednání, pochopitelně se další jednání může konat.

Na předmětné komunikaci podle žalovaného mírná terénní nerovnost sice je, avšak vozidlo bylo spatřeno dle prvotního odhadu před domem čp. 66 (tedy cca 300 metrů od místa radaru) a změřeno bylo cca 186 metrů od postavení radaru (tedy někde mezi domy čp. 81 a 105) – srov. mimojiné s mapou předloženou žalobcem. Celý úsek od autobusové zastávky v obci Točnick až k domu čp. 88 má vzdušnou čarou cca 400 metrů. Dům čp. 66, kde dle prvního hrubého odhadu bylo vozidlo poprvé spatřeno, je vzdálen 300 metrů od domu čp. 80. Fotografie pořízená žalobcem byla pořízena ještě ve směru jízdy od Klatov před autobusovou zastávkou. Je z ní patrné, že krátce za autobusovou zastávkou je mírná terénní nerovnost cca ve vzdálenosti 100 metrů od autobusové zastávky. Vozidlo žalobce bylo spatřeno někde na úrovni domu čp. 66, tedy zhruba na vrcholu oné terénní nerovnosti. Ke změření pak došlo ještě blíže k místu měření, tedy daleko za onou terénní nerovností. Je tedy zřejmé, že žalobcem namítaná terénní nerovnost nemohla policistům zabránit v prvotním zpozorování vozidla ve vzdálenosti cca 300 metrů, natož pak ve změření vozidla ve vzdálenosti 186 metrů. Ostatně i na záznamu o přestupku je podle žalovaného patrné, že vozidla se v době změření nacházela již za terénní nerovností, nikoliv před ní (vrchol terénní nerovnosti je patrný cca 2 milimetry pod zpětným zrcátkem vozidla žalobce na straně řidiče). Proto v době změření mohlo být zachyceno vozidlo včetně registrační značky. Fotografie pořízená žalobcem pak byla pořízena o více než 200 metrů jinde, než kde bylo vozidlo změřeno. Žalovaný poukázal i na to, že policista R. radarový přístroj neobsluhoval, nemohl tedy zcela přesně vědět, v jakém okamžiku jeho kolega změření provedl. Mohl pouze určit místo, kde vozidlo prvně spatřil, na základě místní znalosti. Žalobcem předložená mapa podle žalovaného potvrzuje, že místo radaru je v jedné rovině s místem, kde došlo k změření, i se zemědělským areálem se sýpkami, za kterými se nacházejí topoly zachycené v pozadí fotografie na záznamu z měřicího zařízení. Systém MicroDigiCam je vybaven výkonným teleobjektivem, kdy v důsledku jeho užití je dobře vidět žalobcovo vozidlo, ale také předmětné sýpky a stromy se zdají být mnohem blíže, než ve skutečnosti jsou. Skutečnost, že vozidlo bylo změřeno v obci, je podle žalovaného prokázána výpovědí svědků o tom, kde bylo umístěno měřicí zařízení, což je v souladu s ostatními listinnými podklady PČR. Vzdálenost měřeného vozidla je jednoznačně určena údajem uvedeným v oznámení přestupku. Tvrdí-li žalobce, že v místě měření nemají být žádné budovy, ani jiný důkaz, že v měření probíhalo v obci, žalovaný k tomu uvedl, že měřicím zařízením nejsou zachycovány budovy v okolí, ale měřené vozidlo. Z map obstaraných správním orgánem i žalobcem vyplývá, že na jedné straně komunikace žádné budovy nejsou, pouze stromy oddělující silnici od pole, na druhé straně komunikace jsou budovy spolu s lampami, avšak poněkud vzdálené od komunikace, oddělené trávníkem. Právě tento trávník a stromy podél cesty jsou na záznamu zachyceny. Na tomto záznamu je v pravém dolním rohu rovněž zachycen okraj (z pohledu řidiče přijíždějícího od Klatov levotočivě) zatačky. Podél vozovky (na snímku z měřicího zařízení napravo) není žádný příkop, což odpovídá skutečnosti, že na této straně ke komunikaci přiléhají budovy. Jak vyplývá z přiložených fotografií, na celém úseku trasy mimo obec Točnick až k zemědělskému areálu není žádná levotočivá zátáčka bez přilehlého příkopu, na kterou by v daném úhlu navazoval pohled na sýpky zemědělského areálu. Naproti tomu mimo obec jsou příkopy po

obou stranách silnice. Právě z mapy ze serveru www.mapy.cz, kterou žalobce předložil jako důkaz, je zřetelné podle žalovaného, že stanoviště měřicího zařízení označené policisty, místo změření žalobcova vozidla a průmyslový areál zachycený na záznamu o přestupku se nacházejí v jedné přímce, mezi těmito body není žádná zástavba, resp. výrazná terénní nerovnost, která by bránila ve výhledu na uvedený areál. Průmyslový areál vzdálený od místa měření cca 1 km není prostým okem vidět tak zřetelně, jako na fotografii v záznamu o přestupku. Je vidět nejvýš jako nespecifický bod v dáli. Pozorovatel by však i bez optických zařízení mohl na vzdálenost 186 metrů sledovat zachycenou situaci na záznamu o přestupku tak, že jakési tmavé osobní motorové vozidlo předjíždí nákladní vozidla. Na záznamu o přestupku je pak zřetelně zachyceno, že vozidlo s částečně čitelnou reg. značkou předjíždí nákladní vozidlo Scania a traktor a veškeré detaily všech vozidel jsou patrné. Přístroj MicroDigiCam je vybaven velmi výkonným teleobjektivem s velkým zvětšením (přiblížením) – viz návod k obsluze. Nelze srovnávat fotografie pořízené běžným fotoaparátem s fotografiemi získanými měřicím zařízením MicroDigiCam. Jak je zřetelné mimojiné z fotografie v záznamu o přestupku, topoly se nacházejí až za předmětným průmyslovým areálem, tedy nikoliv v obci. Žalobce však zjevně nebyl změřen v místech průmyslového areálu, natož u topolů. Na fotografii č. 6 předložené žalobcem je zachyceno zcela jiné místo, než na záznamu o přestupku, protože na předložené fotografii je zobrazena pravotočivá zatáčka na vjezdu do Točniku, kdežto v pravém dolním rohu z fotografie záznamu o přestupku je zachycena z pohledu řidiče přijíždějícího do obce levotočivá zatáčka. Na fotografii záznamu o přestupku přiléhá k této zatáčce travnatá plocha, na žalobcem předestřené fotografii je bezprostřední okolí okraje vozovky odlišné. Žalobcem uváděné argumenty a předestřené fotografie, pořízené cca 700 metrů od skutečného místa měření, nemohou podle žalovaného zpochybnit hodnověrnost výpovědí policistů a údaje v listinných podkladech PČR. Žalovaný poukázal na to, že ani svědci se nenechali žalobcem zmást a oba shodně uvedli, že žalobcem předkládané fotografie umístění měřicího zařízení nezachycují. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že v obci Točník je rychlost pravidelně měřena, kdy měřicí zařízení se umístí naproti kulturnímu domu u domu čp. 87 a měření probíhá na vzdálenost cca 100 až 350 metrů, přičemž fotografické výstupy z měřicího zařízení vypadají v zásadě stejně – travnatý pás napravo, stromy nalevo, v pozadí průmyslový areál a topoly. Výpovědi policistů byly podle žalovaného vzájemně i vnitřně konzistentní, bezrozporné, věrohodné a objektivně možné. Oba policisté potvrdili, že k žalobci nemají žádný vztah, a z okolností případu nevyplývá jakýkoliv osobní zájem policistů na výsledku řízení.

K návrhu na provedení výsledku spolujezdce K.B. žalovaný uvedl, že v případě, kdy je skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s § 3 správního řádu, správní orgán provedení dalších důkazů zamítne. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 21/2009-66, podle něhož ust. § 50 odst. 4 správního řádu uvádí, že správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, což mu umožňuje některé důkazy přijmout a jiné odmítnout. Přijetí či odmítnutí konkrétních důkazů musí odpovídat okolnostem případu a z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy patrné, jaké úvahy vedly správní orgán k jeho závěrům. Možnost odmítnutí některých důkazů je dána také požadavky procesní efektivity a hospodárnosti správního procesu. Podle žalovaného se jeví zvláštní, že výslech svědkyně žalobce navrhuje až po 10 měsících v odvolání, když žalobce v průběhu řízení namítal, že po několika měsících si již policisté nemohou nic pamatovat. Skutečnost, že by si svědkyně pamatovala, kde přesně vozidlo, v němž jela jako spolucestující před více než 10 měsíci, předjíždělo, je podle žalovaného krajně nepravděpodobná. Žalobci nic nebránilo, aby svůj

důkazní návrh uplatnil kdykoliv v průběhu řízení v rámci svých četných podání. Postup žalobce je nutno považovat dle žalovaného za ryze účelový. Bez ohledu na to však důvodem zamítnutí návrhu na provedení výsledku svědkyně byla skutečnost, že skutkový stav je dostatečně zjištěn provedeným dokazováním výpověďmi zakročujících policistů, které jsou v souladu s listinnými podklady, a to zejména s oznámením přestupku, záznamem o přestupku, úředním záznamem a návodem k obsluze měřicího zařízení. Provedené dokazování vytvořilo ucelený a vnitřně bezrozporný obraz informací o skutkovém stavu. Žalobce do takto zjištěného skutkového stavu nevnesl žádné pochybnosti. Jeho námitky byly jednoznačně vyvráceny. Ani výpověď svědkyně by nemohla na uvedeném nic zvrátit. Taktéž správní orgán považuje za nadbytečné provádět výslech dalších policistů, kteří v daném místě rovněž prováděli silniční kontrolu, avšak kontrolovali jiné řidiče a s věcí žalobce nepřišli do styku. Výpovědi těchto policistů by tedy nemohly přinést nic nového nad rámec skutkového zjištění.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud neshledal pochybení správního orgánu v tom, že žalobce nebyl v předvoláních k jednání na 15.11.2013 a na 22.1.2014 informován o provádění výsledků konkrétních svědků. Konkrétní poučovací povinnost v tomto směru totiž zákon nestanoví, nelze ji dovodit ani z ust. **§ 4 odst. 3 správního řádu**, podle něhož *správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu*. Soud má za to, že žalobci nic nebránilo klást otázky na svědky – zakročujících policisty – při jednání dne 22.1.2014, kterého se žalobce zúčastnil. Vzhledem k tomu, že mu bylo známo, co je obsahem obvinění z přestupku, nebylo potřebné k hájení práv žalobce znovu odročovat jednání za účelem přípravy otázek na svědky. Tím spíše, že žalobce se předtím opakovaně omlouval z jednání, navíc z pracovních důvodů, které nebyl správní orgán ani povinen akceptovat. Správní orgán tedy byl oprávněn k provádění svědeckých výpovědí jak dne 15.11.2013, tj. při jednání, z něhož se žalobce včas a řádně neomluvil, tak i dne 22.1.2014. O tom, které důkazy budou provedeny, rozhoduje správní orgán, přičemž je vázán povinností podle **§ 52 věty druhé správního řádu**, podle které správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Správní orgány podle názoru soudu také správně posuzovaly opakované žádosti žalobce o postoupení věci jinému místně příslušnému správnímu orgánu. Jak vyplývá z výše shrnutého obsahu správního spisu, první žádosti žalobce ze dne 5.3.2013 nebylo vyhověno s odůvodněním, že byla vznesena až po projednání věci před prvostupňovým orgánem a po provedení potřebného dokazování, a dále proto, že na postoupení není právní nárok. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že ve vyrozměnění správního orgánu ze dne 13.3.2014 nebyl uveden žádný relevantní důvod postoupení. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.1.2014 čj. **42 A 2/2012 – 49** (dostupného na www.nssoud.cz) „*pokud správní orgán v přestupkovém řízení neshledá k žádosti účastníka důvody pro postoupení věci dle § 55 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, sdělí to účastníkovi ve formě sdělení, tj. jiným úkonem dle části čtvrté správního řádu z roku 2004.*“

Soud neuznal ani námitku, že nebylo postaveno najisto, zda ke změření rychlosti došlo

v obci. Soud rovněž nesdílí názor žalobce o možné podjatosti policistů v daném případě. Podle žalobce mají policisté zájem na věci, neboť pokud by se ukázalo, že měření rychlosti neprobíhalo v obci, jednalo by se o závažné pochybení policistů. Podle názoru soudu však žádné takové konkrétní skutečnosti, které by pochybnosti mohly vyvolat, tedy o tom, že by mělo měření probíhat mimo obec, nebyly zjištěny. Aplikace rozsudku NSS čj. 4 As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007 je tudíž podle soudu namístě.

Podle názoru soudu v dané věci vypovídali policisté jednoznačně a shodným způsobem a v souladu s listinnými podklady a o věrohodnosti jejich výpovědí nemá soud pochybnosti. Oba policisté shodně slovně i písemně v přiložených mapkách označili, kde byl umístěn radar. Rovněž policista R. logicky vysvětlil, z jakého důvodu byl v oznámení o přestupku označen dům čp. 66, vzdálený přes 300m, když podle záznamu z radaru bylo měřeno na vzdálenost 186m. Policista uvedl, že označil místo, kde bylo vozidlo žalobce poprvé spatřeno, jak předjíždí. Soud se ztotožnil s úvahou správního orgánu, že toto vysvětlení je v souladu se zásadami logiky, neboť na fotografii pořízené radarem, tedy již na kratší vzdálenost, je vozidlo žalobce zachyceno již před prvním z předjížděných vozidel – vedle traktoru.

Rovněž policisté shodně odmítli žalobcem předkládané fotografie s tím, že nebyly pořizovány z místa, kde byl umístěn radar.

Okolnost, že vozidlo žalobce bylo změřeno v obci, podle názoru soudu je podepřena nejen výpověďmi policistů, nýbrž i ve spise obsaženými listinnými podklady. Např. z žalobcem předkládaných map na čl. 75 a čl. 76 správního spisu je zřejmé, že od místa, kde měl být dle policistů umístěn radar (před kulturním domem čp. 74) ve směru na Klatovy pokračuje obecní zástavba rodinných domů, a to mnohem dále než v radarem změřené vzdálenosti 186m, minimálně k domu čp. 66 vzdálenému 324m. Tento žalobcem předložený náčrt rovněž podle názoru soudu potvrzuje výpověď svědka R., že se jedná o poměrně rovný a přehledný úsek, díky čemuž mohl mít svědek po změření radarem stále vozidlo žalobce na dohled.

Soud se ztotožnil i s názorem žalovaného, že v daném případě byl skutkový stav zjištěn dostatečně a bez důvodných pochybností v souladu s § 3 správního řádu. Ani uplatnění zásady in dubio pro reo nebylo namístě, neboť absentovaly důvodné pochybnosti o skutkovém zjištění. Proto nebyly provedeny další navržené důkazy výsledkem společestující žalobce a ostatních členů policejní hlídky.

Podle sdělení policisty R. se navíc další členové hlídky v téže době zabývali jinými případy. Nadto nelze přehlédnout, že žalobce učinil poprvé návrh na doplnění těchto svědeckých výpovědí teprve po 10 měsících od spáchání přestupku, což jednak snižuje pravděpodobnost použitelnosti výpovědí, a jednak toto vede k závěru o účelovosti návrhu s cílem dále protahovat řízení, zejména ve spojení s dalšími procesními prostředky uplatňovanými žalobcem (opakované omluvy z jednání, žádost o odložení výsledku svědků, opakované žádosti o postoupení věci, námitky podjatosti vč. odvolání).

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.r.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. září 2015

**Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková